

Gods rechtvaardige straf over de zonde

Lezen: Galaten 3: 1-14

Tekst: Deuteronomium 27: 26

HC Zondag 4 vraag 9 en 10

Zingen:

Ps. 2: 6

Ps. 119: 69

Ps. 89: 13, 14

Ps. 73: 14

Ps. 27: 5

Geliefde gemeente, de profeet Jesaja schrijft in het bekende hoofdstuk 55 die bekende woorden: *Want Mijn gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE.*

Blijkt dat ook niet dikwijls in het leven van een mensenkind? Wat kan het soms zo heel anders gaan dan dat je gedacht had, omdat Gods gedachten anders zijn dan de gedachten van ons mensen.

Eigenlijk zie je dat ook een klein beetje in de Catechismus naar voren komen. Waar ging het de vorige keer ook alweer over? Over de diepe val van Adam en Eva in het paradijs, waardoor de dood in de wereld gekomen is en doorgegaan is tot alle mensen. En we hebben gehoord dat de mens daarmee in een hele diepe geestelijke doodsstaat terechtgekomen is, waaruit de mens zichzelf nooit meer kan verlossen. De mens is met recht een verloren zondaar geworden.

Het waren hele sombere, diepe, ontdekkende klanken in Zondag 3. En toch gloorde daar aan het einde van Zondag 3 een lichtstraal. Want er werd gesproken van het grote wonder van de wedergeboorte. Door dat wonder kan een diepgevalen mensenkind weer behouden worden. Kan een mens God weer terugkrijgen, Die hij kwijtgeraakt is in het paradijs. En wat kan dat geen hoop en verwachting geven, waar alle hoop van de kant van de mens ontvallen is.

En wat zou je nu verwachten aan het einde van Zondag 3, als daar die lichtstraal gaat schijnen in die duisternis van de doodsstaat? Zou je dan niet verwachten dat de Catechismus in Zondag 4 juist daarmee verdergaat, om heel dat grote wonder van de wedergeboorte uit te stallen en te gaan verklaren wat dat voor een wonder is en wat er dan gaat gebeuren in je leven?

Ja, dat zouden wij misschien verwacht hebben. Dat zouden misschien onze gedachten zijn. Maar dat onderwijs komt niet in Zondag 4. Wat komt er dan wel? Ja, onderwijs over de straf op de zonde. Onderwijs over de vloek van de wet.

Waarom is dat nu eerst nog nodig? Ook daar heeft de Heere maar één doel mee voor ogen. Allereerst dat je het gaat inzien dat je inderdaad straf verdient hebt, en dat je daar amen op leert zeggen. Maar tegelijkertijd ook, om des te meer je rechtvaardigmaking, zaligheid en verlossing buiten jezelf in Christus te zoeken, Die een vloek geworden is, opdat vervloekte zondaren voor eeuwig gezegend zouden worden.

Laten we dan luisteren naar het onderwijs dat we vinden over Gods rechtvaardige straf, in het bijzonder in Deuteronomium 27 vers 26.

We schrijven als thema boven de prediking: **Gods rechtvaardige straf over de zonde**. Drie gedachten.

1. Een verdiende straf Want er staat in onze tekst: *Vervloekt zij, die de woorden dezer wet niet zal bevestigen, doende die.*

2. Een zware straf Dan gaan we eens een streep zetten onder dat huiveringwekkende woord: *vervloekt*.

3. Een aanvaarde straf Want wij lezen aan het eind van onze tekst: *en al het volk zal zeggen: Amen.*

1. Een verdiende straf

Wij worden door middel van de tekst van deze middag meegenomen naar een vlak gebied, een gebied vlak voor de Jordaan, waar het volk onder leiding van Mozes terechtgekomen is nadat hij het volk veertig jaren door de woestijn heeft geleid. Het zal nu niet meer zo lang duren of de Heere gaat Zijn belofte vervullen, en het volk Israël zal daadwerkelijk het beloofde land binnentrekken, dat land waarvan de Heere gezegd had dat het een land was vloeiende van melk en honing.

Maar dat betekent tegelijkertijd ook dat Mozes niet lang meer zal leven. Want de Heere had heel duidelijk tegen Mozes gezegd dat hij het land Kanaän niet in zal gaan. En nu ze bij de grenzen gekomen zijn van het beloofde land, voelt Mozes het heel goed aan: ik moet afscheid gaan nemen van dat volk dat ik veertig jaar heb mogen leiden. Vanuit dat besef voelt Mozes zich gedrongen om het volk een afscheidsrede mee te geven. Dat is een hele lange rede geweest. Waarschijnlijk heeft hij dat niet allemaal achter elkaar uitgesproken, maar in allerlei gedeelten, zodat het uiteindelijk één lange afscheidsrede is geworden. En het heeft de Heilige Geest goed gedacht om die hele lange afscheidsrede een plaats te geven in het Woord van God. Die afscheidsrede die in de Bijbel terechtgekomen is, draagt de naam Deuteronomium. Dat is een Grieks woord en dat Griekse woord betekent tweede wet, oftewel herhaling van de wet.

De manier waarop Mozes deze afscheidsrede in het boek Deuteronomium heeft uitgesproken en opgeschreven, doet heel sterk denken aan verdragen die in de omliggende landen bekend waren. Feitelijk is het boek Deuteronomium een soort document in het licht van een verbond, waarin afspraken beschreven staan tussen de beide verbondspartijen.

Zo is het boek Deuteronomium dus een soort verdrag, waarin wij de afspraken vinden die de Heere gemaakt heeft met Zijn verbondsvolk Israël. En wat vinden wij dan in dit verbondsboek terug? De Heere gaat bekendmaken in die lange afscheidsrede via Mozes wat Zijn wil is. En dat is Zijn heilige wet. Er wordt ook op een indringende wijze in het boek Deuteronomium gewezen op het houden van de wet. Wie de wet volmaakt mag houden, die verheerlijkt daarmee de Heere. Ja, zegt de Heere, elk mensenkind dat Mijn geboden, Mijn wet, zal houden, die zal delen in de verbondszegeningen. Maar, zegt de Heere, degene die Mijn wet overtreedt en ongehoorzaam is aan Mijn geboden, die moet Ik tegemoetkomen met Mijn verbondswraak.

Dat zijn altijd de twee kanten van het verbond. Je deelt óf in de verbondszegen, óf in de verbondswraak. En het komt allemaal bij de Heere vandaan, want onze tekst zegt: *Vervloekt zij...* Dat is de ene Partij in het verbond.

Wat gaat Mozes nu het volk voorhouden als hij afscheid gaat nemen? Als ze straks over de Jordaan gekomen zijn in het beloofde land, onder leiding van Jozua, die Mozes zal opvolgen, dan zullen ze terechtkomen bij het stadje Sichem. En daar, bij dat stadje Sichem, zal het volk, als de andere partij in dat verbond, God moeten beloven dat ze zich zullen houden aan Zijn heilige wet en aan Zijn heilige wil. Dat stadje Sichem ligt aan de overkant van de Jordaan, tussen twee heuvels: Ebal en Gerizim. En dat zal straks de plaats zijn van de verbondsvernieuwing tussen de Heere en Israël.

En wat zal het volk dan straks moeten doen als ze op die plaats gekomen zijn in het beloofde land? Mozes gaat het hun vertellen. Zes stammen moeten zich verzamelen op de berg Gerizim. De andere zes stammen moeten verzamelen op de berg Ebal. De berg Gerizim wordt uitgeroepen als de berg van de zegen. En de heuvel Ebal wordt de heuvel van de vloek. Bij die laatste berg zal ook een gedenksteen geplaatst worden, zo zegt Mozes. Op die gedenkplaats zal de wet des Heeren gegraveerd staan. En dan, in die vallei tussen die twee heuvels, aan de ene kant zes stammen en aan de andere kant zes stammen, zal in het midden een priester gaan staan. En die priester zal de woorden van de wet gaan voorlezen.

Als het dan gaat om het woord zegen, als de Heere Zijn zegeningen bekendmaakt voor een mensenkind en voor het volk dat de wet zal houden, dan zullen de stammen die op de berg Gerizim staan amen roepen. En als de Heere Zijn vervloekingen bekend gaat maken vanwege de overtreding van Gods wet, dan zullen de stammen die staan op de berg Ebal amen roepen.

Zo kwam de Heere, de God van het verbond, tot Israël. En Hij eist Zijn recht op dat volk. Hij eist een volkomen gehoorzaamheid van alle stammen. Gehoorzaamheid aan al de geboden die Hij eens op de berg Sinaï heeft laten verkondigen. En weet u, dan valt alle nadruk op de donkere keerzijde van deze eis, namelijk dat de Heere de mens moet treffen met Zijn vloek als een mensenkind zich niet houdt aan Gods geboden. Waarom legt de Heere daar nu de nadruk op in heel dit verdrag, in dat boek Deuteronomium? Omdat de Heere als geen Ander volmaakt weet dat niet één mens Zijn heilige wet kan houden. Daarom komt Hij met die aangrijpende vervloekingsuitspraken, met dat ene doel, altijd weer met dat ene doel: opdat de schrik des Heeren zou bewegen tot het geloof.

Zo komt de wet van God ook tot u, tot jou en tot mij. En God eist een volkomen gehoorzaamheid aan Zijn wet. Niemand van ons kan onder die eis uit. Door Gods voorzienigheid hebben ook wij een plaats gekregen binnen de grenzen van Gods genadeverbond. En verreweg de meesten mogen binnen de grenzen van het genadeverbond het teken van Gods genadeverbond dragen in de heilige doop.

En elke keer als de heilige doop wordt bediend, dan belijden wij met de kerk van de Reformatie op grond van Gods Woord dat de doop vermaant en verplicht tot een nieuwe gehoorzaamheid. Namelijk, en nu citeer ik het Doopsformulier, *dat wij dezen enigen God, Vader, Zoon en Heiligen Geest, aanhangen, betrouwen en liefhebben van ganser harte, van ganser ziele, van ganser gemoede en met alle krachten, de wereld verlaten, onze oude natuur doden en in een nieuw godzalig leven wandelen.*

Lieve gemeente, dit ligt echt als een klem op je ziel, onderstreept door een drie-enig God op je voorhoofd, ondertekend met Zijn heilige Naam. En niemand, niemand van ons mag onder deze liefdeseis wegvlugten. Dit recht heeft God Drie-enig, op uw leven, op jouw leven, op mijn leven. En we mogen niet komen met onze ja-maars. Dit is de heilige eis van een drie-enig God. En toch komen wij met onze ja-maars. Ook in jouw hart en in uw hart en in mijn hart. Ja maar, kan God dat wel van mij eisen? Of, zoals ik het lees in Zondag 4: doet dan God de mens niet onrecht, dat Hij in Zijn wet van hem eist wat hij niet doen kan?

Wat er staat in onze tekst, Deuteronomium 27 vers 26, is toch waar? Niemand is er toch in deze wereld die zich volmaakt kan houden aan de heilige wet van God? Er is toch niemand op deze wereld die de woorden van Gods wet kan bevestigen? God eist een volkomen gehoorzaamheid. Maar is dat wel eerlijk van God? Ja gemeente, dat is voluit eerlijk en rechtvaardig van God. Want God had ons zo niet geschapen dat we het niet konden doen. God had ons zo geschapen dat wij wel gehoorzaam konden zijn aan Zijn heilige wet. Maar wij hebben onszelf en onze nakomelingen van deze gaven beroofd.

Daarmee wordt Gods eis echter niet in mindering gebracht. Daarmee blijft Gods eis volmaakt en volkomen staan. We hebben het niet te doen met een eis van een wereldgrote. We hebben niet te doen met een eis van een koning. We hebben niet te doen met een eis van een mensenkind. Maar we hebben te doen met de heilige eis van die grote Majesteit, de Heere God. En durf je dan nog te zeggen dat je het niet eerlijk vindt? In God is het onrecht nooit gevonden. God is zo eerlijk, God is zo oprecht, dat als Hij ziet dat een mensenkind ook maar de minste zonde doet tegen die heilige wet van Hem, Hij al komen moet met Zijn straffen.

Word het er nu toch eens mee eens, gemeente. Houd nu toch eens op met redeneren en je stand op te houden. We hebben gezondigd, wij allemaal. En elke keer weer, zondag aan zondag, komt de Heere met Zijn heilige wet. En Hij laat het je zien: zó wil Ik dat je leeft voor Mijn aangezicht. Vlucht nu toch eens niet achter dat vreselijke masker van je onmacht. Maar word eens eerlijk voor die grote, alwetende God. De oorzaak ligt niet bij de Heere dat je het niet kunt. De oorzaak ligt bij ons zelf van nature. God heeft geen zondaar gemaakt, gemeente. Wij hebben onszelf zondaar gemaakt.

En nochtans blijft die grote, rechtvaardige, majesteitelijke God zeggen: *Vrees God, en houd Zijn geboden; want dit betaamt alle mensen.* Maar we doen het niet. Misschien proberen we het uitwendig wel, maar ten diepste doen we het niet met een volkomen hart. Wat blijft er dan over, gemeente? En nogmaals zeg ik het u, en ik preek ook tegen mijzelf. Nu ga ik het niet zeggen, maar nu gaat de Heere het zeggen. Wat blijft er over als een mens niet gehoorzaam is met een volkomen hart, dus honderd procent, helemaal, aan die liefdeswet van God? Dan zegt onze tekst: *Vervloekt zij, die de woorden dezer wet niet zal bevestigen, doende die.* En Paulus citeert deze woorden in Galaten 3, wat wij samen gelezen hebben: *Want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.*

Dus alle overtreders van Gods wet, gemeente, alle overtreders zijn vervloekt. En dat is verdiend. Dat is echt verdiend. Wie het er niet mee eens is, die zou moeten opstaan en zeggen: dat klopt niet. Maar u gaat niet staan, want het staat in de Schrift. Bent u het ermee eens geworden? Of wil je dat niet? Wil je dat misschien niet? Zit het daarop vast?

In God is het onrecht niet gevonden, echt niet. Maar het is o zo scherp wat deze middag gepredikt moet worden. Ik ben van nature vervloekt. Ik ben niet gebleven in hetgeen beschreven staat in Zijn wet. Maar er komt nog wat bij. Als je heel goed gaat lezen in Galaten 3, met name vers 10, dan zegt Paulus het net even iets anders. Hij zegt: *Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek.* Paulus, klopt dat nu wel? Mozes heeft gezegd: iemand die de wet niet houdt, is vervloekt. En dan gaat u zeggen: wie uit de werken der wet is, is ook vervloekt. Hoe zit dat dan? Het is net alsof Paulus hier het tegenovergestelde zegt. Maar weet u wat Paulus bedoelt? Hij bedoelt hier die mensen die menen door de werken der wet gerechtvaardigd te worden. Ook dat gaat niet lukken. Daarmee laat de Heere zien hoe diep die doodsstaat is.

Wat zegt Paulus dus eigenlijk? Er gaat een streep door een mensenleven vanwege zijn ongerechtigheden. Maar er gaat ook nog eens een streep door een mensenleven vanwege zijn

eigengerechtigeden, wij die altijd weer proberen om door het houden van de wet een beetje op te klimmen tot God en daarmee rechtvaardig voor God te kunnen zijn. Maar gemeente, wat je ook probeert op te bouwen vanuit jezelf en wat je ook denkt te maken: een mens buiten Christus ligt onder de vloek.

2. Een zware straf

Dat is een hele zware straf. Juist omdat de Heere de mens zo goed en naar Zijn evenbeeld geschapen heeft, met die rijke gave om vrijwillig gehoorzaam te kunnen zijn aan de heilige wet van God, is Hij zeer vertoornd geraakt toen de mens in de zonde viel. Wat betekent dat dan, Gods toorn? Dat woord komen we ook tegen in Zondag 4. Toorn is een reactie op de zonde. God is zo heilig, Hij kan geen gemeenschap hebben met de zonde. En zolang er geen zonde is, is er geen toorn bij God. Maar toen de zonde kwam, ontstak Zijn toorn, alsof een vuur werd aangestoken.

Nee, toorn hoort niet bij God. Toorn, zo staat er in de Bijbel, is een vreemd werk voor God. In Jesaja 28 vers 21 lezen we dat God Zich zal opmaken, opdat Hij Zijn werk doe, Zijn vreemd werk. En dat werk bestaat dan uit het straffen vanwege de zonde. En daarom is het zo'n wonder, gemeente, dat de Heere nog zo lankmoedig is. Want als je dat woord letterlijk gaat vertalen uit de grondtaal, dan betekent het woord lankmoedig: traag tot toorn.

Dat laat niet weg dat God Zich verschrikkelijk vertoornt over de zonde, al houdt Hij Zijn toorn nog in. Wij moeten die toorn niet zien als een of andere woede-uitbarsting. Wij moeten het woord toorn niet op een menselijke, negatieve manier gaan uitleggen om een mensenkind angst aan te jagen. Nee, het is een werkelijkheid in God. En woorden schieten tekort, maar laat ik dan maar zeggen: het is een heilige, goddelijke reactie op de zonde en op het onrecht. God is zo gekrenkt in Zijn eer. God is zo gekrenkt in Zijn goede bedoelingen, dat Hij in toorn ontstoken is.

Nee, dat woordje toorn kunnen wij echt niet vervangen door boosheid of drift. Zo komt het bij een zondig mensenkind voor. Dan is dat een hevige aandoening in je gemoed. En wie kent het niet in ons midden, dat je wel eens echt heel boos bent geworden? En het kan zelfs zo hoog oplopen dat een mens zichzelf niet meer in de hand heeft en overgaat tot daden waarin hij zich niet meer beheersen kan. Maar dat is een toorn, dat is een boosheid, dat is een woede die opkomt uit ons verdorven bestaan.

Zo is het bij de Heere niet. Bij de Heere is een heilige toorn. En alles wat maar tegen Gods heiligheid ingaat, dat moet God haten, dat moet God straffen. Het is in het hart van God een volkomen afkeer van alles wat zondig is en wat niet heilig is. En dat moet gepredikt worden, elke keer weer opnieuw, opdat je het gaat geloven.

Nog een keer zeg ik het: het komt op het scherpst van de snede, gemeente. Zolang je buiten Christus bent, ligt de toorn Gods op je. Buiten Christus moet een mensenkind echt vrezen voor Gods rechtvaardige straffen. Namens mijn Zender roep ik het onbekeerde zondaren toe: *beef, o beef. Want, zegt Mozes in Psalm 90: Wij vergaan door Uw toorn, en door Uw grimmigheid worden wij verschrikt. Wie kent de sterkte Uws toorns, en Uw verbolgenheid, naardat Gij te vrezen zijt? Kom dan op je knieën met het gebed: Leer ons also onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen.*

Ja, God vertoornt Zich verschrikkelijk over de aangeboren en werkelijke zonden. Zo belijden wij hier in Zondag 4 op grond van Gods Woord. En daarom moet God de zonde straffen. Waarmee? Waarmee moet God de zonde van u, van jou en van mij straffen? Met Zijn vloek. Een huiveringwekkend woord in de Heilige Schrift. Mozes heeft het in onze tekst over vervloekt. En

Paulus neemt dat woord in Galaten 3 vers 10 over. Wat betekent dat toch? Welke aangrijpende betekenis heeft dat woordje vervloekt? Het Griekse woord, zoals Paulus het in Galaten 3 gebruikt, betekent: onder de goddelijke vloek liggen. En dat betekent dat de Heere dat oordeel al uitgesproken heeft.

O luister toch eens. Het is huiveringwekkend wat ik nu moet zeggen. Maar dat oordeel gaat niet pas in werking als een mensenkind onbekeerd sterft. We liggen al verloren. En omdat we al verloren liggen, is het oordeel al uitgesproken. Ieder mens die niet blijft in hetgeen geschreven staat in het boek der wet om dat te doen, zegt de Heere Zelf, is vervloekt. Er is een vervloeking uitgesproken over het ganse menselijk geslacht. En wat betekent dat dan? Dat Griekse woord dat vertaald is met vervloekt, is naar alle waarschijnlijkheid afgeleid van een werkwoord dat betekent: opnemen en wegdragen. Dus als de Heere werkelijk dit oordeel gaat voltrekken, dat reeds uitgesproken is maar nog niet voltrokken, dan moet de Heere als een rechtvaardige Rechter een zondaar opnemen om hem weg te dragen.

En wat betekent dat opnemen en wegdragen? Dat de Heere het mensenkind wegzendt uit Zijn gemeenschap, uit Zijn gunst, weg bij alle zegeningen die er in Hem te vinden zijn en die Hij de mens gaf in het paradijs. Vervloeken betekent dus dat God een mens moet wegsturen in de eeuwige rampzaligheid, waarbij hij nooit meer in de nabijheid van de Heere is.

Ik vind het zo aangrijpend wat de Heere Jezus Zelf daarover gezegd heeft toen Hij een preek hield over de wederkomst. Wij kennen dat allemaal wel, want dat zijn een van de bekendste woorden die de Heere heeft uitgesproken over de wederkomst. Dan zullen aan Zijn rechterkant de schapen zijn, Gods kinderen, en aan Zijn linkerkant de bokken, de vijanden van God. En wat zal Hij dan als Rechter gaan uitspreken tot de ongehoorzame zondaren die zich niet bekeerd hebben? Aangrijpend, aangrijpend: *Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is.* Dat is wat de Heere Jezus straks gaat zeggen tegen onbekeerde mensen. Dat Hij moet zeggen: ga weg van Mij. Weg. Ik, Die altijd de Zaligmaker wilde zijn, nu moet je bij Mij weg. Want zo zegt Mozes in onze tekst: *Vervloekt zij, die de woorden dezer wet niet zal bevestigen, doende die.*

O, wat een zware straf van God over de zonde van een mensenkind. Moet je eens een ogenblik indenken: nooit meer Gods gunst. Nooit meer zalig kunnen worden. Nooit meer van de zaligheid kunnen horen. Nooit meer liefelijk, welmenend gelokt en genodigd te worden tot het heil in Christus. Maar altijd, altijd, zonder einde, Gods toorn ervaren in lichaam en ziel. Altijd met de duivelen te zijn. Altijd te zijn met al die mensen die verloren zijn gegaan. Wie zal kunnen zeggen wat dat zal zijn? Wie zal dat vreselijke oordeel onder woorden kunnen brengen? En het geldt elk mens dat onverzoend sterft, buiten Christus. Die zal vervloekt worden. Vervloekt vanwege de overtreding van die goede, liefdevolle wet van God.

Thomas Boston schrijft in zijn bekende boek *De viervoudige staat* dat de vloek in de hel volmaakt zal zijn. En gemeente, als we hierover spreken, dan past ons echt soberheid. En tegelijkertijd een diep ontzag. Want als Boston zegt dat de vloek van God in de hel volmaakt zal zijn, laat hij daarmee ook weten dat de vloek in dit leven al over de mens gevallen is, zolang hij niet in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten. En dat laat de Heere in dit leven weten. Hoe dan? De Catechismus spreekt niet alleen over de eeuwige straffen, maar ook over tijdelijke straffen. Thomas Boston noemt dat de druppeltjes, die nog maar kleine voorproefjes zijn van de hevige stortbui die straks zal volgen.

Maar weet u hoe lankmoedig God is? Dat Hij Zelf die tijdelijke straf, en dat zijn alle gevolgen van de zonde, alle vormen van tegenspoed die een mens in zijn leven kan meemaken, grote dingen,

kleine dingen, dat alles valt onder tijdelijke straffen, dat alles onder die druppeltjes valt, dat Hij dat nog wil gebruiken om een mens te bekeren. God is zo lankmoedig, zo traag tot toorn, dat Hij die ziekte, die tegenspoed, dat ongeluk en noem het maar op, nog wil gebruiken als een roepstem: zoek de HEERE, en leef. Wat een God, hè? Zo lankmoedig. Maar wat erg als je ook die roepstemmen in de wind slaat. En dat je niet buigt onder God in de tegenspoed, en zo voort blijft leven. Ja, dan komt het straks echt: *Ga weg van Mij*.

O, doe dat toch niet, onbekeerde zondaar. Dat die roepstemmen geheiligd mochten worden. Hoe kun je toch nog zo gerust voortleven, onbekeerde zondaar in ons midden, terwijl de vloek op je rust? Hoe kun je straks nog gaan slapen, alsof je bed staat in een brandend huis? En te midden van die nood, te midden van dat grote gevaar, klinkt de stem van een lankmoedig God: kom toch, vervloekte overtreder van Gods wet, tot Mij. Want Ik ben bij machte om de vloek die op je ligt weg te nemen. *Want Hij is den arme een Sterkte geweest, een Sterkte den nooddruftige, als hem bange was; een Toevlucht tegen den vloed, een Schaduw tegen de hitte*.

En wanneer zal Christus nu zo'n waarde voor je krijgen? Wanneer zal Christus zo noodzakelijk voor je worden? Als je leert dat je van nature een vervloekte zondaar bent. Als je net als dat volk waarover het gaat in onze tekst, amen leert zeggen op Gods welverdiende straffen.

Dat brengt ons bij onze derde gedachte.

3. Een aanvaarde straf

Ja gemeente, Gods rechtvaardige straf was een verdiende straf, een zware straf, maar ook een aanvaarde straf.

We gaan weer even terug naar de vlakte bij de Jordaan, waar Mozes zijn afscheidsrede heeft gehouden voor het volk. Waar hij de verbondseisen aan het volk heeft voorgehouden. Waar hij namens de Heere liet horen wat de Heere eiste. En waar hij het volk het bevel gaf om straks tot die verbondsvernieuwing te komen, als ze in het beloofde land gekomen zijn. Bij de berg Ebal zal een gedenksteen worden opgericht, met de woorden van de wet erop gegraveerd. En daar zal de wet worden voorgelezen door de priester.

En het is precies gebeurd zoals Mozes bevolen heeft. We kunnen dat vinden in Jozua 8. En ik lees u twee verzen voor uit dat hoofdstuk: *Daarna las hij luidop al de woorden der wet, den zegen en den vloek, naar alles wat geschreven is in het wetboek. Er was niet één woord van al hetgeen dat Mozes geboden had, dat Jozua niet luidop las voor de ganse gemeente Israëls, en de vrouwen, en de kinderkens, en de vreemdelingen, die in het midden van hen wandelden*.

En elke keer als er van zegen werd gesproken, dan klonk vanaf de ene berg amen. En als er van een vloek werd gesproken, dan klonk het massaal van de andere berg: amen. De zegen van de Heere zou Hij geven als het volk zou wandelen in Zijn wegen. Maar zo niet, dan wachtte hen de vloek.

Kon het volk het houden? Er hebben heel wat woordjes amen geklonken toen dat volk Israël daar in die vlakte bij Sichem stond. En konden ze het? Kunt u het? Kun jij het? Kan ik het? Nee. Want de Heere zegt: *Uit u geen vrucht meer in der eeuwigheid*.

Zijn er hier vanmiddag die het geleerd hebben in hun leven? Of misschien het nu aan het leren zijn? *En al het volk zal zeggen: Amen*. Wie zegt het na voor Gods alwetend aangezicht, omdat je gelooft dat het waar is, het welverdiende oordeel? Amen, Heere. Amen, het zal waar en zeker zijn. *Ik erken mijn schuld, die U tot straf bewoog; Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig*. Niets

ervan af willen doen. Niets er meer van af kunnen doen. Maar God God laten, omdat Hij het zegt, omdat Hij het eist, omdat Hij het uitgesproken heeft. Vervloekt. Amen, Heere.

En weet u, dan dat wonder. Waar je buigen mag voor de Heere, waar je het eens mag worden met Gods straf zoals Hij die in Zijn Woord openlegt, daar zul je niet vervloekt worden. Waarom niet? Ga nog even mee vanmiddag naar de heuvel Ebal, daar waar het volk in die vlakte bij Sichem is. Wat stond daar ook alweer? Ja juist, die gedenksteen met die woorden van Gods wet. Maar weet u, daar stond nog wat. Daar moest Jozua nog iets neerzetten. Weet je wat? Een altaar, waarop de brandoffers en de dankoffers geofferd werden. Een altaar dat heenwees naar Christus.

Terwijl daar de woorden in die vallei klinken: *Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen*, o, wat was juist daar dat altaar onmisbaar. Dat spreekt van de verzoening. Want een vervloekte zondaar, gemeente, kan verlost worden van de vloek van de wet. En dat kan maar op één manier: door het geloof in de Heere Jezus Christus.

Daarom heb ik niet Deuteronomium 27 vanmiddag laten lezen, maar moest ik Galaten 3 laten lezen. En dan dat dertiende vers. Dat is toch zo'n onuitsprekelijk wonder voor een mensenkind dat amen heeft leren zeggen op de straf die hij verdiend heeft. Wat staat er dan in Galaten 3 vers 13? Ligt het voor je? Durf je je schuldige vinger erbij te leggen? *Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt*. Niet ik, duizendmaal verdiend, maar Christus.

Hoe dan, Heere Jezus? Hoe hebt U dat dan gedaan, Heere Jezus? Door een vloek te worden voor ons. Gemeente, hoe moet ik het nu toch eens zeggen? Ik zou wel willen dat ik het geloof in je hart kon ontsteken. Ik kan het niet en ik hoef het ook niet te doen. Het is het werk van de Heilige Geest. Maar dat het eens zou gebeuren vanmiddag, dat je toch eens zou gaan geloven, voor het eerst of bij vernieuwing, wat Paulus hier heeft geschreven.

Zo'n groot wonder, gemeente. Waar ik vervloekt moet worden, daar heeft de Heere Jezus gezegd: Vader, vervloek Mij maar in plaats van die zondaar. Wat een Evangelie, gemeente. Wat een kostbaar Evangelie. En de Heere Jezus was zo gewillig, zo ontzaglijk gewillig, om tot een vloek te willen worden, dat Hij alles, alles, alles ervoor over had om daar aan dat vloekhout op Golgotha genageld te willen worden.

Want de Heere Jezus heeft gezegd: Vader, leg de vloek maar op Mij. Ja Vader, maak Mij tot een vloek. Gemeente, wat moet je nog zeggen? Vreselijk als je op zo'n grote Zaligmaker geen acht slaat. Kon God meer doen dan dat? Wij die zo vervloekt zijn, en daar wordt Jezus plaatsvervangend vervloekt. Weet u wat dat betekent? Dat er voor de Heere Jezus nergens meer plaats was. Hij kreeg het recht niet meer om met Zijn voeten op de aarde te staan. Hij kreeg het recht niet meer om met Zijn hand tot de hemel te reiken. Want de zaligheid in de hemel ging voor Hem dicht. Hij werd een Uitgestotene. Hij werd een Vervloekte, omdat wij dit oordeel zelf over ons gehaald hebben.

Maar in deze weg heeft Hij nu de weg gebaad, opdat een vervloekte zondaar van de vloek der wet bevrijd kan worden. O gemeente, dat Christus Zich zo diep, zo diep heeft willen vernederen, dat is toch wat. Nu kun je nog zalig worden.

En tegelijkertijd, als de Heilige Geest je nu brengt bij de kruisheuvel Golgotha, en je krijgt ogen des geloofs om op die Vervloekte te mogen slaan... Het is toch wat dat je het zo moet zeggen, maar het is wel de werkelijkheid. Om met een geloofsoog op die Vervloekte te mogen zien. Weet je wat je dan zegt, met een verbroken hart? O Heere Jezus, hoe vreselijk zijn mijn zonden. Hoe smart het mij dat U zo moet lijden aan dat kruis. En dan tegelijkertijd: o Heere Jezus, dat U nu in mijn plaats

tot een vloek wilde worden. Mijn vervloeking overgenomen. Mijn vervloeking weggedragen. Ik kan het niet begrijpen, Heere. Ik kan het niet begrijpen. Ik kan alleen nog maar in stilte wenen over zulk een goedheid, over zo'n grote zondaarsliefde. En dat voor mij.

En wat gaat de Heilige Geest je nu leren? Om niet alleen amen te zeggen als het heel scherp op je afkomt: je bent vervloekt. Maar aan de voet van het kruis leert de Heere een vervloekte zondaar, een vloekwaardige zondaar, ook amen zeggen door het geloof op de vrijspraak in Christus. En heeft dat ook weleens geklonken in je hart?

We gaan afsluiten. We zijn vanmiddag in de vallei van Sichem geweest. En daar klonken twee dingen: zegen en vloek. En Mozes heeft het gezegd: *Ik neem heden tegen ulieden tot getuigen den hemel en de aarde; het leven en den dood heb ik u voorgesteld, den zegen en den vloek; kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw zaad.*

Ik ben geen Mozes, verre van dat. Ik ben ook geen Paulus, of wie dan ook. Maar ik ben wel een kleine knecht van Christus. En daarom zeg ik het toch: kies dan het leven, opdat gij leeft. Zo sprak Mozes. En wat heeft Mozes zo hartelijk verlangd toen hij afscheid nam van zijn volk. Zo welmenend, zo lokkend heeft hij gezegd: toe Israël, toe volk van Israël, kies dan het leven, opdat gij leeft en uw zaad.

O gemeente, wij hebben de vloek verdiend. Maar zoek toch, zoek toch de zegen in Christus. Buig je knieën en blijf je knieën buigen. En zeg: *Mijn hart zegt mij, o HEERE, van Uwentwege: Zoekt Mijn aangezicht; ik zoek Uw aangezicht, o HEERE.* En echt waar, gemeente, wie zó leert vluchten tot de Heere, die zal niet beschaamd worden. Die zo onderwijs van de Heere mag ontvangen en leren mag hoe een vervloekte zondaar behouden kan worden door Christus alleen, die zal op zijn knieën een bedelaar worden aan de troon van Gods genade en zeggen: Heere, leer het mij verstaan, wat Uw kind en knecht Isaïc da Costa in zijn gezang zo heerlijk heeft mogen belijden. Zou U het ook aan mij willen geven, ik heb het niet verdiend, Heere, maar zou U het ook aan mij willen geven, dat ik op goede gronden mee mag getuigen:

*In het kruis zal 'k eeuwig roemen,
En geen wet zal mij verdoemen;
Christus droeg de vloek voor mij,
Christus is voor mij gestorven,
Heeft genâ voor mij verworven,
En mijn ziel gemaakt vrij.*

Amen.